



ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK**

**JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Dvořáka a soudců JUDr. Aleše Korejtky a JUDr. Petry Venclové, Ph.D., v právní věci **žalobce: Obec Anenská Studánka, IČ 00580988, se sídlem Anenská Studánka 16, 563 01 Lanškroun**, zastoupeného JUDr. Petrem Cardou, advokátem, se sídlem Pod Věží 3, 568 02 Svitavy, proti **žalovanému: Policejní prezidium ČR, se sídlem Strojnická 27, 170 89 Praha 7**, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30.11.2012, č.j. PPR-18699-3/ČJ-2012-990450,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí** Policejního prezidia České republiky ze dne 30.11.2012, č.j. PPR-18699-3/ČJ-2012-990450, se pro vady řízení **z r u š u j e** a věc **s e v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.
- II.** Žalovaný je **p o v i n e n** nahradit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 9.800 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám JUDr. Petra Cardy, advokáta.

**O d ů v o d n ě n í :**

Žalobce se včasnou žalobou domáhal v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Pardubického kraje, odboru služby pro zbraně a

bezpečnostní materiál Pardubice, ze dne 4.7.2012, č.j. KRPE-37834-9/ČJ-2012-1700IY-OD, jímž byla zamítnuta žádost žalobce o obnovu řízení a řízení bylo zastaveno.

Žalobu odůvodnil žalobce následujícím způsobem:

Žalobce se domáhal obnovy řízení ve věci brokové střelnice v katastrálním území Helvíkov, jejíž provozování bylo povoleno provozovateli L. L. rozhodnutím Policie ČR ze dne 3.11.2009. V návrhu na obnovu řízení bylo uvedeno, že původní rozhodnutí nebylo žalobci doručeno, přestože měl být účastníkem řízení jako vlastník pozemkové parcely č. 566 v obci Anenská Studánka, k.ú. Helvíkov. Žalobce uváděl, že jako vlastník cesty je osobou, která povolením střelnice může být dotčena ve svých právech. V době vydání původního rozhodnutí žalobci nebyla známa skutečnost, že je vlastníkem zmíněné cesty, a že tuto skutečnost zjistil teprve při inventarizaci majetku obce. Uvedená pozemková parcela č. 566 je cestou veřejně přístupnou a provoz střelnice cestu ohrožuje. Proto žalobce navrhl, aby byla povolena obnova řízení, ve kterém bylo vydáno zmíněné povolení k provozování střelnice, když o vlastnictví pozemkové parcely č. 566 se žalobce dozvěděl v r. 2010. Správní orgán I. stupně návrh na obnovu zamítl a řízení zastavil z důvodu, že žalobce nebyl účastníkem zmíněného řízení. Žalobní body uvedl v podstatě žalobce v části III. žaloby. V ní namítl, že „správní orgány však nevzaly v úvahu námitku, že původní rozhodnutí nebylo žalobci doručeno, přestože byl účastníkem řízení. Žalobce proto nemohl znát důvody obnovy řízení, protože neznal obsah původního rozhodnutí a neznal tedy podmínky, za nichž je provoz střelnice povolen.“ Žalobce namítl, že k jeho odvolací námitce, že mu nebylo doručeno původní rozhodnutí, se odvolací orgán nevyjádřil. Žalobce navrhl, aby soud žalované rozhodnutí zrušil.

Ve vyjádření k žalobě se žalovaný zabýval celou historií projednávané věci, uvedl podstatné okolnosti týkající se řízení, v němž bylo vydáno rozhodnutí o povolení provozu brokové střelnice a dále uvedl, že žalobce, jak sám uvedl, se o vlastnictví pozemku parc. č. 566 dozvěděl v červnu 2010 a teprve 4.5.2012 podal žádost o obnovu řízení. Předtím se již žalobce 9.9.2009 kladně vyjádřil k žádosti pana L. L. k provozu jeho střelnice a do podání žádosti o obnovu řízení dne 4.5.2012 netvrdil, že je v postavení účastníka řízení. Žalobci po celou dobu nevadilo, že mu nebylo doručeno rozhodnutí o povolení provozu předmětné střelnice. Žalobce znal vlastnický stav k uvedenému pozemku od června r. 2010 a další dva roky neměl k provozu předmětné střelnice výhrady. Dále uvedl, že v jiném správním řízení bylo vydáno rozhodnutí, kterým byl provoz střelnice pozastaven, přičemž v tomto řízení má žalobce postavení účastníka a bylo mu umožněno uplatňovat procesní práva v plném rozsahu. V tomto jiném řízení byla prokázána skutečnost, že pozemek č. 566 je ve směru střelby a pro provoz předmětné střelnice je nezbytný souhlas vlastníka tohoto pozemku s provozem střelnice, přičemž tento pozemek má charakter veřejné cesty a případné omezení vstupu nebo provozu na této cestě je pouze v kompetenci žalobce. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Předně je nutné zdůraznit, že podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), soud přezkoumává napadené výroky žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů. V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu tedy platí dispoziční zásada. Rozsah přezkumu žalobou napadeného správního rozhodnutí je ve správním soudnictví vymezen žalobními body, jimiž žalobce konkretizuje svá tvrzení ve vztahu k namítanému porušení zákona. Z tohoto důvodu obsah a kvalita žaloby v podstatě

předurčují obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Přezkoumá-li soud žalobou napadené rozhodnutí nad rámec žalobních bodů, překročí rámec přezkumné činnosti vymezený v § 75 odst. 2 s.ř.s., přičemž Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) již v minulosti vyslovil, že „jinou vadou řízení před soudem“ s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé je, pokud krajský soud přezkoumá a poté zruší žalobou napadené správní rozhodnutí z důvodu, který nebyl žalobcem uplatněn jako žalobní bod. Takový postup krajského soudu je nejen popřením dispoziční zásady, kterou je ovládáno správní soudnictví, ale znamená i zásah do principu rovnosti účastníků řízení, neboť jim odnímá právo vyjádřit se ke skutkovým a právním otázkám, které vzal soud za určující pro své zrušující rozhodnutí (srov. např. rozsudek NSS ze dne 14.2.2008, č.j. 7Afs 216/2006-63). Určitý průlom do dispoziční zásady ovládající správní soudnictví představuje povinnost soudu vyslovit rozsudkem nicotnost přezkoumávaného správního rozhodnutí bez návrhu (§ 76 odst. 2 s.ř.s.) a povinnost soudu zrušit napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, přičemž tato povinnost připadá v úvahu jen v případě, kdy tato vada brání přezkoumání žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (srov. např. rozsudek NSS ze dne 12.12.2003, č.j. 2Ads 33/2003-78, a zejména usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 8.3.2011, č.j. 7 Azs 79/2009-84). Další případy týkající se možnosti tohoto průlomu stanovila judikatura jen v určitých, specifických věcech (např. prekluze v daňovém řízení, zánik odpovědnosti za přestupek uplynutím zákonné lhůty, uplatnění zásady ne bis in idem, aplikace zásady „non-refoulement“, aplikace právního předpisu či ustanovení, které na věc nedopadají – avšak to jen při splnění předpokladů stanovených v judikátu NSS ze dne 28.7.2009, č.j. 8 Afs 51/2007-87, v bezpečnostním řízení týkajícím se utajovaných informací-srov. rozsudek NSS ze dne 25.11.2011, č.j. 7 As 31/2011-101). Rozšířený senát NSS v usnesení ze dne 8.3.2011, č.j. 7 Azs 79/2009-84, dále judikoval, že krajský soud je oprávněn dále zrušit rozhodnutí správního orgánu pro vady řízení uvedené v § 76 odst. 1 s.ř.s., tj. ex officio, v případě, pokud tyto vady brání přezkoumání rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, byť je žalobce výslovně v žalobě nenamítl (tj. jedná se o případy, kdy rozhodnutí není schopno přezkumu z hlediska žalobních námitek, přičemž tato vadnost a nemožnost podrobit rozhodnutí zkoumání musí být zjevná buď ze spisu či z jeho absence nebo z rozhodnutí samotného, pokud bude postrádat srozumitelnost či důvody v takové míře, že vylučuje zkoumání důvodnosti žaloby, anebo ji soud sezná na základě jiných rozhodných skutečností, jež se dostanou do jeho sféry). Konečně, dle názoru krajského soudu, výjimkou z této zásady bude i případ, kdy se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení Listiny základních práv a svobod ze strany správního orgánu, které nebude předmětem žalobních námitek. Důvodem pro tuto výjimku je skutečnost, že ust. § 75 odst. 2 s.ř.s. představuje normu procesněprávní, a pokud se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení Listiny základních práv a svobod, tak je třeba připomenout, že smysl procesních norem spočívá ve vytváření mechanismů k ochraně hmotného práva. Procesní normy nelze vnímat jako samoučelné, a tím spíše nemohou představovat překážku pro aplikaci ústavně zaručené hmotněprávní normy. Proto může v takovém případě krajský soud aplikovat hmotněprávní ustanovení Listiny základních práv a svobod i za situace, kdy žalobce tuto námitku v žalobě vůbec neuplatnil (podle rozsudku NSS ze dne 13. 6. 2008, sp.zn. 2 As 9/2008, který sice se vztahoval ke kasační stížnosti, ale lze jej argumentum a simili aplikovat i v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, neboť základní úvaha aplikovaná v tomto případě je použitelná i v tomto řízení).

Krajský soud v řízení vedeném podle ust. § 65 a násl. s.ř.s. dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům:

Jak vyplývá ze správního spisu, žalobce dopisem ze dne 30.4.2012 podal vedle podnětu k zastavení činnosti střelnice v k.ú. Helvíkov i návrh na obnovu řízení, v němž bylo vydáno rozhodnutí Policie ČR, Krajské ředitelství Pardubického kraje, ze dne 3.11.2012, č.j. KRPH-62574-10/ČJ-2009-0500IY, jímž bylo povoleno provozování střelnice, která se nachází v k.ú. Helvíkov. Správní orgán I. stupně vydal dne 4.7.2012 rozhodnutí, kterým zamítl uvedený návrh na obnovu řízení a celé řízení zastavil. V odůvodnění tohoto rozhodnutí uvedl správní orgán I. stupně, že žádost o obnovu řízení podal žalobce jako oprávněná osoba, která měla být považována dle § 27 odst. 1 zák. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění, za účastníka řízení, neboť povolením provozu střelnice může být dotčena ve svých právech. Dále uvedl, že o vlastnictví pozemku parcely č. 566 v obci Anenská Studánka, které bylo důvodem pro účastenství žalobce v tomto správním řízení, se žalobce dozvěděl již v červnu r. 2010 a žádost o obnovu řízení byla správnímu orgánu doručena až 14.5.2012. Tím žalobce nedodržel lhůtu pro podání žádosti o obnovu řízení uvedenou v § 100 odst. 2 správního řádu, tedy lhůtu 3 měsíců ode dne, kdy se o důvodu obnovy řízení dozvěděl. Proti tomuto rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal žalobce odvolání, v němž uvedl, že „jde totiž o to, že původní rozhodnutí o povolení střelnice nebylo odvolateli vůbec doručeno. Odvolateli tedy nebylo známo, na jakých pozemcích je střelnice povolena a za jakých podmínek. Proto nelze vycházet z toho, že by se odvolatel dozvěděl o důvodech obnovy řízení již v červnu r. 2000, když nebyl znám obsah rozhodnutí.“ Dále žalobce poukázal na to, že teprve v r. 2012 byla provedena inventarizace pozemků a bylo provedeno geometrické zaměření pozemků a teprve po tomto zaměření bylo zřejmé, kde se pozemek – parc. č. 566 – cesta v přírodě nachází a teprve z tohoto bylo možné učinit závěr, zda a v jakém rozsahu jsou provozem střelnice ohroženy osoby, které se po cestě pohybují.

Žalovaný reagoval na toto odvolání žalovaným rozhodnutím tak, že je zamítl. V jeho odůvodnění žalovaný citoval ust. § 100 odst. 1 správního řádu o podmínkách obnovy a dále ust. § 100 odst. 2 správního řádu, v němž jsou upraveny lhůty týkající se řízení o obnově. Odvolací orgán v podstatě zopakoval argumentaci správního orgánu I. stupně, podle které se žalobce dozvěděl o vlastnictví výše zmíněnému pozemku parc. č. 566 již v červnu r. 2010, a proto „měl již v této době podnikat kroky k jím požadované obnově řízení.“ Dále uvedl názor o tom, že pro rozhodnutí ve věci není předmětné, kdy byl pozemek č. 566 zaměřen, ale kdy se účastník o jeho vlastnictví dozvěděl. Žalovaný dále uvedl, že žalobce podal žádost o obnovu řízení dne 14.5.2012, tedy „téměř dva roky ode dne, kdy se o důvodu obnovy řízení dozvěděl, a tím nedodržel lhůtu pro podání žádosti o obnovu řízení stanovenou v ust. § 100 odst. 2 správního řádu.“

Žalovaný však v podstatě v odůvodnění žalovaného rozhodnutí nereagoval na základní námitku žalobce, která byla obsažena v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně (odvolání ze dne 23.7.2012). V něm totiž žalobce namítl, že mu původní rozhodnutí o povolení střelnice nebylo vůbec doručeno, tedy že žalobci nebylo známo, na jakých pozemcích je střelnice povolena a za jakých podmínek. Dále žalobce namítl, že proto nelze vycházet z toho, že by se odvolatel dozvěděl o důvodech obnovy řízení již v červnu r. 2000, když mu nebyl znám obsah rozhodnutí. S touto argumentací žalobce zahrnující zmíněnou odvolací námitku se žalovaný vůbec nevypořádal, proto jeho rozhodnutí trpí vadou zahrnující nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů (§ 76 odst. 1 písm. a) s.r.s.). K tomu lze příkladmo citovat rozsudek NSS ze dne 19.12.2008, č.j. 8Afs 66/2008-71, z něhož vyplývá, že na odvolací námitky nelze reagovat jejich prostou negací bez dalšího zdůvodnění, že „pokud se správní orgán v rozhodnutí o oprávněném prostředku nevypořádá se všemi

námitkami, které v něm byly uplatněny, způsobuje to nepřezkoumatelnost rozhodnutí spočívající v nedostatku jeho důvodů“ a že „z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestřené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů.“ V případě, že soud shledá napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným, je povinen ho v souladu s ust. § 76 odst. 1 písm. a) s.r.š. zrušit, a to i v případě, že žalobce nepřezkoumatelnost nenamítl, neboť takové rozhodnutí nelze ze samé podstaty věcně přezkoumávat. V tomto případě však žalobce v podstatě uvedenou námitku v žalobě uvedl, přičemž soud dospěl k závěru, že se jedná o zmíněnou vadu řízení zahrnující nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů a žalované rozhodnutí proto zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 76 odst. 1 písm. a), § 78 odst. 4 s.r.š.).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.r.š., kdy žalobce byl v řízení plně úspěšný, proto měl vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení. Tyto náklady řízení zahrnují: poplatek za žalobu ve výši 3.000 Kč, odměnu a paušální náhradu za dva úkony právní služby zástupce žalobce, tj.  $2 \times 3.100$  Kč a  $2 \times 300$  Kč (příprava a převzetí věci, sepsání žaloby - § 9, §7, §11, § 13 vyhl. č. 177/1996 Sb.).

### **P o u č e n í :**

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: [www.nssoud.cz](http://www.nssoud.cz).

V Pardubicích dne 24. července 2013

JUDr. Jan Dvořák v.r.  
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:  
V. P.